

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

IV. De sacrilegis, & eorum damnatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

que qui tam detestabili fauent ordinationi. Censemus igitur, vt status monasteriorum inuiolatus, iuxta antiquam regulæ traditionem, & Canonum constituta seruetur, & vt abbates sint religiosæ personæ, & quæ regularem nouerint disciplinam. Monachi vero, vel sanctimoniales, iuxta suam professionem, sobrie, & pie, ac simpliciter uiuant, ac pro regum salute, ac regni pace, & ecclesiæ tranquillitate supplicent, non sæcularibus curis vel negotiis occupentur, non pompas mundiales requirant, non ecclesiastica iura inquietent, sed iuxta proprietatem sui vocabuli quiete otium amplectantur. Auditur enim, quod spera humilitate & abiectione monastica, ornamentis, & his etiam quæ bonis laicis indecentia & turpia sunt, operam impendant, & nequaquam contenti communibus rebus, propriis & lucris turpibus inseruiant, quod vitium tamquam pessimum cancer, ne vltra proserpat, radicitus auellendum est, & abbatum atque episcoporum vigili cura recidendum. Sane ne vlla monachis euagandi, vel de talibus præsumendi quippiam detur occasio, prouideant abbates, vel præpositi monasteriorum, vt secundum quod temporis vel loci fert possibilitas, omnia illis in victualibus & vestibus necessaria, sicut regula præcipit, opportune ministrentur.

IV.

Contra sacrilegos quoque iustum est vt canonica censura procedat. Et primo dicendum quid sit sacrilegium. Sacrilegium est sacræ legis violatio. quod cum per multa specierum diuidatur crimina, & sit sacrilegium schismatis, vnde beatus pater ait Augustinus: Apertissimum sacrilegium eminet schismatis, si nulla fuit causa separationis: sit etiam sacrilegium blasphemæ sermonis, & cuiusque contra sacram legem vsurpatæ actionis; specialius tamen nunc a nobis illud sacrilegium denotatur, quod a prædonibus de rebus ecclesiæ agitur. Est enim hoc sacrilegium, reseclesiæ sacratas auferre, possessiones ad ius ecclesiæ pertinentes, vel aliquid ecclesiæ consecratum vel donatum tollere, inuadere, fraudare, vel rapere. Hoc namque agentes vere sacrilegi sunt, & homicidæ, de quibus & sanctus Anacletus dicit: Qui abstulerit aliquid patri vel matri, homicidæ particeps est. Pater noster sine dubio Deus est, qui nos

Epist. 1.

ANNO
CHRISTI
909.

ANNO
CHRISTI
909.

creavit: mater nostra ecclesia, quæ nos in baptismo spiritaliter regeneravit. Ergo qui Christi pecunias & ecclesiæ rapit, aufert, vel fraudat, homicida est. Item dicitur: Qui rapit pecuniam proximi sui, iniquitatem facit: qui autem pecuniam vel res ecclesiæ abstulerit, sacrilegium facit, & vt sacrilegus iudicandus est. Et sanctus papa Vrbanus: Res, Ep. vnica. inquit, & facultates ecclesiæ oblationes appellantur, quia Domino offeruntur, & sunt vota fidelium, & precia peccatorum, atque patrimonia pauperum: si quis illas rapuerit, damnationis Ananiæ & Sapphiræ particeps erit, & oportet huiusmodi tradere satanæ in interitum carnis, vt spiritus saluus sit in die Domini. Et vt in breui denotentur isti, secundum quod de eis scriptura dicit, & ad rem de qua agitur pertinens esse videtur, omnes contra legem facientes, resque ecclesiæ quascumque diripientes, vel ecclesias sacerdotisque contra diuinas sanctiones vexantes, sacrilegi atque indubitanter infames sacrilegi vocantur. Et heu, proh dolor! quanti scientes, quanti quia scire nolunt, vel quid sit sacrilegium scire se dissimulant, ideo nescientes in hoc pessimum facinus proruerunt, & quotidie prouunt? Et quia hoc anathema in medio est populi Christiani, non est Deus cum eis, nec possunt stare contra inimicos suos Paganos, sed fugiunt. Rogo attendat vnusquisque, si propter sacrilegium, quod admisit Achan filius Charmi, non potuit Israel stare ante hostes suos, eosque fugit, Domino interminente: *Non ero vobiscum, donec Iosue 7. conteratis eum qui huius sceleris reus est.* Si ergo vno peccante in omnem populum defæuuit furor Dei, donec ille cum omni domo sua deleteretur, quid putamus de nobis fiet, qui nostro tempore tot sacrilegia fieri, tot sacrilegos impune mala agere videmus, nec solum nihil metuere, sed & in suis impietatibus exultare? Cogitandum, ne forte propter hæc & huiusmodi sit ira Dei in nos iustissime superduda, & clam cum rogatur Deus non exaudit. Opposuit enim sibi nubem, ne transeat oratio. Et sicut Iosue dictum est: *Quid clamas ad me?* ita etiam nobis orantibus dicitur, Non vos exaudiam, donec auferatur ex vobis sacrilegium, & tollatur de medio vestrum qui hoc pollutus est scelere. Nos tamen cum beato Iosue non cessemus ad eum clamare, ipsosque sacrilegos monere, vt per confessionem, & emen-

Concil. Tom. 24.

Zzzz ij

Iob. 24.

Tract. 50.
in Ioannē.ANNO
CHRISTI
909.

dationem reatus sui, dent gloriam Deo: & quoniam, vt sanctus ait Iob, *dedit eis locum Deus pœnitentię*, videant ipsi ne abutantur eo in superbia. Ideo denique tales diuina dispensatio in iniquitate tolerat, vt ab iniquitate compeſcat: sed si accepta pœnitentię tempora deuertunt ad culpam, & secundum duritiam suam & cor impœnitens thesaurizant sibi iram in die irę, districtus in vltimis iudex impensa argumenta misericordię conuertet ad pœnam, atque ex pręrogata clementia iudicis crescet eis cumulus maledictionis. Nequaquam igitur blandiantur sibi, quod adhuc sustentati longanimitate Dei, inter bonos impune videntur immorari. Considerent Iudam, non apostolum, sed apostatam, sibi consimilem, furem sacrilegum: audiant quid de eo beatus pater dicat Augustinus: Ecce inter sanctos est Iudas, ecce fur est Iudas, & ne contemnas, fur & sacrilegus: non qualiscumque fur: fur loculorum, sed dominicorum: loculorum, sed sacrorum. Itemque: Non sic iudicatur furtum rei priuatę, quomodo publicę: quanto vehementius iudicandus est sacrilegus fur, qui ausus fuit non vndecumque tollere, sed de ecclesia tollere? qui aliquid de ecclesia aufert, vel furatur, Iudę perditio comparatur. Talis erat iste Iudas, & tamen cum sanctis discipulis Christi intrabat, exhibat, & ad ipsam cœnam dominicam pariter accessit. Hęc verba sancti Augustini. Propter quosdam vero, qui se nescire dissimulant in quibus rebus tantum scelus admittant, breuiter commemorandum credimus, quod omnia quę Domino offeruntur, procul dubio & consecrantur: & non solum sacrificia, quę a sacerdotibus super altare Domino consecrantur, oblationes fidelium dicuntur, sed quidquid ei a fidelibus offertur, siue homo fuerit, siue animal, siue ager, vel quodlibet artificium, ædificium, vestimentum, quodcumque mobile vel immobile de his rebus, quę supplementum sanctę Dei ecclesię, eiusque ministris, atque ornatum pręstare possunt, indubitanter Domino consecratur, & quicumque ab ecclesia aliquid ex his quocumque modo alienauerit, abstulerit, inuasit, vastauerit, minorauerit, siue diripuerit, quia Christus & eius ecclesia vna est persona, & quęcumque ecclesię sunt, Christi sunt, procul dubio sacrilegium committit. Quapropter in li-

ANNO
 CHRISTI
 909.

bro capitularium secundo, capitulo quadringentesimo vigesimo septimo ita sancitur: Omnibus nos ipsos corrigentes, posterisque nostris exemplum dantes, generaliter interdicimus, vt nullus laicus homo, vel imperator, vel rex, aut episcopus; aut aliquis præfectorum, vel comitum sæculari potestate fultus, sibi per violentiam rapiat, aut a nobis competere, vel quocumque modo inuadere præsumat monasterium, aut prædia, vel quascumque res, vel aliquid de monasterio abbatis aut abbatissæ, & incipiat ipse vice abbatis regere & habere sub se monachos; & pecuniam possidere, quæ fuit Christi sanguine comparata. Talem hominem antiqui patres nominabant raptorem & sacrilegum, & homicidam pauperum, & lupum diaboli intrantem in ouile Christi, & maxime anathematis vinculo damnandum ante tribunal Christi. De talibus memores estote scripturæ sancti apostoli Pauli ad Timotheum dicentis: *Diuitibus huius sæculi præcipe non sublime sapere, neque sperare in incerto diuitiarum, sed in Deo qui præstat omnia.* Tales, si ecclesiæ correctionem non recipiunt, Ethnicis & publicanis sunt similes, quibus nec viuis nec mortuis communicat ecclesia Dei. Talibus, qui & hic & ibi reperiuntur, cum tuba Dei clangamus, ne tacentes damnemur, vt simul cum eis pereamus. Si autem in tantum horribilis est Deo ille qui impie agit, certe separatus est talis a Deo, & anathemati iuste subiicitur. Anathema enim nihil aliud significat, nisi a Deo separationem, sicut in veteri & nouo testamento iudicium de anathemate significat. Et nullus sacrilegus regnum Dei possidebit, nisi per puram probatamque & publicam pœnitentiam, & sanctæ ecclesiæ, eius præcipue quam læsit, satisfactionem, atque per manus impositionem episcoporum, & reconciliationem. Et vt nouerit se a regno Dei, & a consortio sanctorum, qui iam cum Christo regnant, & in æternum cum eo regnabunt, in futuro alienandum, a præsentique ecclesiæ, quæ & ipsa regnum Dei est, & a societate fidelium eius in Deo alienatur: Vt quisquis ille est, pro certo hoc sciat, quia tali, nisi per satisfactionem condignam, nec viuo nec mortuo ecclesia non communicat: sed sicut in libro beati Iob dicitur, *sepelietur in interitu*, id est in pœna ^{Iob. 27.} perpetua deprimetur. *tollet eum ventus urens*, id est mali-

Lib. 6. 321.

1. Tim. 6.

Iob. 27.

Jerem. 1.

gnus spiritus, qui viuentem accendit ad sacrilegii scelera, morientem trahit ad tormenta. & quoniam iuxta illud Ieremiæ: *Olla succensa fuit, & facies eius a facie Aquilonis*, id est, cor feruens æstu prædandi, & diabolicæ suggestio- nis flatu inflammatum habuit, ipso vrente vento, id est diabolo, raptus cum eo in olla æternæ combustionis arde- bit. Ergo & nos congregati cum Spiritu sancto, sicut Ie- remias peccatorem populum quadruplici planxit alpha- beto, sic & nos sacrilegos Dei & ecclesiæ contemptores percutiamus quadruplici anathematis maledictio. Sit eis clausa porta cæli, aperta ianua inferni, cum nullo Chri- stiano partem habeant omnino, vel societatem. sed & de reliquiis ciborum illorum nihil detur pauperibus, quin potius proiciatur canibus, donec per dignam & humi- lem pœnitentiam, & congruam emendationem, lætifi- cent ecclesiam, quam per sacrilegia, & nefanda scelera exacerbauerunt. Sed quia sunt quidam, qui temporalem potius mortem, quam æternam timeant, recensemus quid sæculi leges de talibus præcipiant. In libro suprascri- pto capitulo quadringentesimo trigessimoprmo iubetur, vt capitali pœna multentur, qui sacrilegia, adulteria, præ- dationes, aut deuastationes exercuerint, & omnes res eo- rum, tam mobiles, quam immobiles, fisco regis socien- tur, vel ecclesiæ, cuius res vastauerint, alienauerint, aut abstulerint, tradantur. Hæc de sacrilegis prædonibus ec- clesiarum.

V.

Nulli fidelium dubium est, quod ecclesia Dei in pon- tificibus & sacerdotibus reliquis, quibus populus Domini commissus esse dinoscitur, constet, & eis sicuti domus quibusdam suis innitatur columnis. Sed quorumdam pra- uorum hominum mentibus ac moribus, qui se in domo ecclesiæ nomine potius, quam recta conuersatione, vide- ri appetunt, tantæ stoliditatis inest amentia, vt non intel- ligant quia status ecclesiæ ita sacerdotibus, quod absit, ali- qua impulsione nutantibus infirmatur, sicuti excussis co- lumnis domus totius fabricæ ruinam minatur: & idcirco non solum sui casus periculum non metuunt, sed eosdem Dei sacerdotes vexantes, seipfos, vt pariter cum ruenti- bus corruant, præcipitant, impellunt. Nec attendunt,